

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen
Redaktie: M. v. Dulleman
E. de Lijser
O. D. v. d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A. A. Regtien
Redaktie/administratieadres:
Vietnam Bulletin,
p/a ASVA,
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer: 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5,- per half jaar
Los nummer f 0,40

Eerste jaargang nr 13 - 26 november 1966

JOHNSON'S AZIE-TOER EN DE MANILLA-KONFERENTIE

"Door Tokio, Djakarta, Calcutta en Karachi over te slaan - alles om goede diplomatieke redenen -, ging hij (Johnson, red. VB) voorbij aan samenlevingen die tezamen evenveel mensen tellen als de Chinese. Door zich te concentreren op de Filippijnen, Thailand, Maleisië en Korea - de voornaamste landen waar hij op het ogenblik netjes verwelkomd kan worden - wenkte de President vanuit de kleinste enklaves naar een uitgestrekt kontinent."

(New York Times, 3-11-'66)

President Johnson in een rede tijdens zijn toer door het Verre Oosten:

"Alles wat er gebeurt in deze wereld gaat ons aan omdat het heel gauw aan onze deur staat. (...) Er zijn 3 miljard mensen in de wereld en wij hebben er daarvan 200 miljoen. We worden overtroffen in een verhouding van 15 op 1. Als macht recht zou scheppen, dan zouden ze over Amerika heenvegen en nemen wat we hebben. Wij hebben wat zij willen."

(New York Times, 6-11-'66)

Op de Manilla-konferentie stelden Amerika en zijn bondgenoten voor om hun strijdkrachten terug te trekken uit Vietnam, binnen zes maanden nadat 'de andere partij zijn strijdkrachten terugtrekt naar het Noorden, de infiltratie stopt, en het geweld aldus afneemt.'

"Dit is vaag (...) Zou niet iedere handgranaat die wordt gegooid, of iedere kleine rel, uitgelegd worden als voortgezette 'infiltratie' of als 'voortgezet geweld'?"

(The Guardian, 26-10-'66)

"Maar de Zuidvietnamese strijdkrachten waren niet in staat om af te rekenen met de kommunistische guerrilla's in Zuidvietnam, voordat Amerika zijn troepen in het veld bracht, en ze zouden waarschijnlijk ook niet in staat zijn om ermee af te rekenen nadat de Amerikaanse strijdkrachten teruggetrokken zijn." (...)

"Het is bijna onmogelijk om een Amerikaans expeditieleger van meer dan 300.000 man, met al zijn materieel, binnen zes maanden te ontmantelen." (...)

(James Reston in The New York Times,
3-11-'66)

"Als Noordvietnam ophoudt de rebellen te helpen en de rebellen het opgeven, zijn wij bereid ook met vechten op te houden. Aan dit prachtige aanbod om hen te laten kapituleren, werd - 'voor het dramatische effect' - zoals een Amerikaanse regeringsfunktionaris aan de pers uitlegde - de belofte toegevoegd dat zes maanden later onze troepen zullen terugtrekken. Als de andere kant dit niet aanvaardt, voeren wij de bombardementen op en voeren wij meer troepen aan."

(I. F. Stone's Weekly, 31-10-'66)

DE VOORSTELLEN VAN GOLDBERG

Het lid van het Amerikaanse Congres Laird vroeg op 28 september aan McNamara hoe de uitspraken van Goldberg in de Verenigde Naties ('dat Amerika klaar staat haar troepen terug te trekken wanneer anderen dat ook doen zodat vrede in Zuidvietnam hersteld kan worden') moesten worden uitgelegd. Townsend Hoopes, sprekende voor McNamara, antwoordde op 24 oktober:

"Om duidelijk te zijn, laat mij u verzekeren dat het Ministerie van Defensie gelooft dat ambassadeur Goldbergs rede de bedoeling inhield dat militaire eenheden van de Vietcong op non aktief gesteld zouden moeten worden bij ieder voorstel van terugtrekking van buitenlandse troepen afkomstig uit Noordvietnam."

I. F. Stone's Weekly (7-11-'66), waaraan wij het bovenstaande ontlenen, brengt deze uitspraak in verband met een rede die Rusk op 12 oktober hield voor de Association of the US Army.

"Rusk zei: "Men zegt dat een agressie 'burgeroorlog' is. Er is een binnenlands element in de oorlog in Zuidvietnam, maar het is relatief kleiner dan in het geval Griekenland. We beschouwen het binnen de mogelijkheden van de Zuidvietnamezen hiermee af te rekenen. Wij en anderen zijn daar wegens agressie uit het Noorden. . . En we zullen vertrekken wanneer deze indringers en wapens naar het Noorden teruggaan." Maar het antwoord uit McNamara's bureau op de vragen van Laird, gedateerd 12 dagen na Rusks rede, omtrent nu dat Hanoi niet alleen noordelijke strijdkrachten zou moeten terugtrekken, maar ook de inheemse Vietcong guerrilla's, dit is: hen laten kapituleren voordat de Amerikaanse troepen naar huis zouden gaan."

BOMMEN 'PLOEGEN' LAND

(door Wilfred G. Burchett, uit de National Guardian van 1 oktober 1966)

Tijdens mijn laatste reis door Zuidvietnam zag ik de bodem van kale velden in beweging komen nadat er een helikopter overheen was gevlogen - naakte mannen die uit de modder oprezen om ploegen te trekken en een rijstveld te schoffelen; die zich weer plat in de modder lieten vallen als de helikopters terugkeerden. Dat was in het distrikt van Cu Chi, een van de zes distrikten van Gia Dinh, de provincie rond Saigon.

De bevolking van de 18 dorpen van Cu Chi telde 60.000 mensen toen de 2e brigade van de 25ste Amerikaanse divisie er op 19 januari 1966 zijn hoofdkwartier vestigde, na een tien-daags 'opsporings- en vernietigings'offensief in het distrikt. Aan dit offensief namen Amerikaanse, Australische, Nieuwzeelandse en Zuidvietnamese troepen deel. De eerste maand na de 19e januari werden er volgens de Amerikanen 180.000 patronen afgevuurd in het gebied van Cu Chi. Daarna gingen zij op dezelfde voet door met vuren, begeleid door dagelijkse luchtaanvallen. Iedere nacht die ik in het gebied doorbracht, werd er geschoten, meestal in een bijna volledige cirkel vanuit het gebied waar de brigade gevestigd was. Snelvuurkanonnen begonnen onverschillig welk uur van de nacht opnieuw en bestrooiden de velden met granaten. Het vuren was willekeurig gericht en geschiedde met onregelmatige tussenpozen.

Van de welvarende, met bamboe omgeven dorpen die ik gedurende mijn eerste bezoek, bijna drie jaar geleden, had gezien was nu geen spoor meer te vinden. Geen gehucht, geen huis - in de normale zin van het woord - geen boom, geen buffel. Dus vormden mannen hulporganisaties en gingen beurtelings in de tijd van hun guerrilla-aktiviteiten ploegen of hun rijstvelden verzorgen met spaden en schoffels. De produktie moest voortgaan. Gehuchten en huizen waren verdwenen, maar de bevolking was er nog steeds, gehecht aan hun leven en grond, ook gehecht aan de vijand die zij slagen toebrachten waar en wanneer hij er het minst op verdacht was.

Ik had een gesprek met een magere, naakte landarbeider. (...)

"Kunt u wel iets produceren onder deze omstandigheden?" vroeg ik hem. "Niet zoveel als tevoren, maar genoeg om ons in leven te houden en in staat om te vechten," antwoordde hij, "we hebben geen buffels en de Amerikanen hebben de meeste ploegen vernietigd, maar zij ploegen onze velden om met hun bommen en granaten. Vaak hoeven we alleen maar de met water gevulde kraters te harken en de rijst te planten. Ze hebben met tanks geprobeerd de

oogst te vernietigen, maar nadat de eerste tanks vastraakten in de modder hebben ze het opgegeven." (...)

Het hoofdkwartier van de 2e brigade van de 25ste Amerikaanse divisie in het distrikt Cu Chi is ongeveer 40 km verwijderd van Saigon, ongeveer 20 km hemelsbreed. De brigade heeft een permanent garnizoen van ongeveer 2000 manschappen, met 200 tanks, pantserwagens en andere voertuigen, en bovendien een stuk of wat helikopters. (...)

Ondanks de nabijheid van Saigon zijn de Amerikanen er slechts in geslaagd $2\frac{1}{2}$ km² ($1\frac{1}{2}$ vierkante mijl) van de 150 (mijl²) van het Cu Chi distrikt te bezetten. Een Australische eenheid heeft ook een klein deel bezet. De rest is in handen van het Nationaal Bevrijdings Front. Als de Amerikanen een paar mijl buiten het gebied van het garnizoen willen gaan, moeten ze vertrekken op bataljonssterkte, voorafgegaan door tanks en pantserwagens, en begeleid door vliegtuigen en helikopters. (...)

Niet alleen de dorpen in Cu Chi, die ik tevoren had bezocht, waren verdwenen, maar ook veel van de militaire posten in de buitenwijken van Saigon waren weggevaagd door de guerrilla's. Ondanks de verdwijning van de dorpen is de bevolking er nog steeds - onder de grond. En de guerrilla-eenheden, die ik de vorige maal ontmoette, zijn nu verspreid over Cu Chi om te kunnen opereren in de nabijheid van Saigon, ze omringen de hoofdstad met een keten van bases op slechts een paar kilometer van de buitenste grenzen. Vijandelijke posten die nog niet vernietigd zijn, worden stevig omsingeld. (...)

"Wij hebben meer dan 200 km loopgraven, gelijk aan die jullie gebruikten om hier te komen. Deze strekken zich uit in alle richtingen, verbinden huis met huis, dorp met dorp en geven nu zelfs aansluiting op andere distrikten. We kunnen hierin manoeuvreren naar gelang de richting van de luchtaanvallen en het artillerievuur, ons terugtrekken in tunnels op het juiste moment, en positie kiezen in onze stellingen zodra de vijand binnen bereik komt." (...)

De loopgraven zijn zo diep dat een man er rechtop in kan lopen zonder dat zijn hoofd boven de grond uitsteekt, en net wijd genoeg voor een man met normale gevechtsbepakking. Zij hebben niet het zig-zag patroon van de loopgraven tegen luchtaanvallen, maar gaan rechuit in alle richtingen en vormen onderling een netwerk, dat ruwweg overeenkomt met de paadjes tussen de rijstvelden. Om de zoveel meter is er een kleine schuilplaats, uitgehakt onderin de wand, juist groot genoeg voor een man om in te zitten. Alleen zij die erin leven en vechten weten waarheen de loopgraven leiden en welke schuilplaats een ingang kan zijn naar het ondergrondse tunnelsysteem, dat ook een integraal onderdeel vormt van het verdedigingsstelsel. (...)

"De Amerikanen trachten niet alleen onze strijdkrachten te verhinderen de hoofdstad te naderen, maar zij hopen tevens de mensen ertoe te kunnen brengen in vluchtelingenkampen te gaan, die deel uitmaken van het zogenaamde Lansdale pacificatie-plan. Desondanks houdt de bevolking stand. Van de 60.000 mensen in Cu Chi zijn er minder dan 800 vertrokken, 150 families in het geheel - maar niet naar de vluchtelingenkampen. Sommigen zijn verder teruggetrokken in onze bevrijde gebieden; anderen gingen naar betwiste gebieden om de bombardementen te ontvluchten. De regering in Saigon heeft getracht onze mensen om te kopen - 16000 piasters (\pm f 1000, -) ineens en maandelijks 500 piasters (\pm f 300, -) per familie - op voorwaarde dat ze de bevrijde gebieden verlaten en in vluchtelingenkampen gaan. Maar om dit geld te krijgen, moet men een petitie tekenen met het verzoek aan de Amerikanen om te blijven. In de meeste gebieden bepaalt de gedrukte petitie dat men de Amerikanen vraagt om nog 15 jaar te blijven. Maar omdat Cu Chi bekend staat als een revolutionair bolwerk van politiek bewuste mensen, is hier de termijn bekort tot drie jaar. Enkele mensen ondertekenden de petitie, namen de 16000 piasters in ontvangst en vertrokken dan met onbekende bestemming."

Ik bezocht ondergrondse scholen, klinieken, werkplaatsen, boerenwoningen, die feitelijk alleen maar daken waren die tot de grond reikten: de rest was een schuilplaats met hangmatten, klaargelegd om te slapen of opgerold om mee te nemen in geval van een vijandelijke aanval. Gekookt werd er in het algemeen in gemeenschappelijke zogenaamde 'Dien Bien Phoe' keukens, voorzien van ondergrondse schoorstenen, die gelijk liepen met het grondoppervlak en op deze wijze de verraderlijke rook 'begroeven', die onvermijdelijk vliegtuigen en bommen aantrok.

NOGMAALS: DE VERKIEZINGEN VAN 11 SEPTEMBER

In vorige nummers van het Vietnam Bulletin werden reeds een aantal berichten uit de internationale pers overgenomen over de op 11 september in Zuidvietnam gehouden verkiezingen. Daarin kwamen onder andere aan de orde de dekreetwetten van de militaire junta die 'kommunisten' en 'pro-kommunistische neutralisten' van de kandidaatstelling uitsloten en de afwezigheid van boeren en arbeiders onder de gestelde kandidaten (VB 7, 2 sept. '66). In VB 8 (1 okt. '66) namen we een bericht over uit de Daily Mail waarin melding werd gemaakt van genummerde stembiljetten en genummerde oproepingskaarten, de hoge opgegeven opkomstcijfers in de het sterkst door het Bevrijdingsfront beheerste gebieden, de druk van de regering-Ky om te stemmen, etc. Tenslotte verscheen in VB 11 (29 okt. '66) een stuk over het percentage ongeldig uitgebrachte stemmen en de snelle bekendmaking van de verkiezingsuitslagen. Naar aanleiding van dit laatste stuk ontvingen wij een brief van de journalist A. Ekker, vast medewerker van Vrij Nederland, die de verkiezingen in Zuidvietnam voor een groep Nederlandse dagbladen heeft bijgewoond. Hoewel wij tot op heden geen ingezonden brieven hebben opgenomen, wilden wij in dit geval een uitzondering maken.

In uw bulletin van 29 oktober is een bericht afgedrukt van uw korrespondent te Singapore (1) betrekking hebbend op de verkiezingen in Vietnam, gehouden op 11 september.

Het slot van dit bericht luidt:

"De voorlopige verkiezingsuitslag uit het gehele land was ondanks de grote moeilijkheden in het binnenland al om zeven uur 's avonds op de dag van de verkiezingen in Saigon bekend; een uur later werd ze gestencild toegestuurd aan de plaatselijke kranten. Dit is een rekordtijd die tot op de dag van vandaag in geen enkel westelijk land bereikt is. Deze top-prestatie bij het tellen van de stemmen en het vaststellen van de einduitslag van de verkiezingen voor de wetgevende vergadering doet onze twijfel groeien aan alle officieel opgegeven getallen."

Hoewel het misschien niet geheel past in het kader van uw blad zou het wellicht niet ondienstig zijn er uw lezers op opmerkzaam te maken, dat uw korrespondent te Singapore niet geheel van de feiten op de hoogte is geweest. Uit eigen waarneming bij de verkiezingen in Vietnam op de 11de september en bij de bekendmaking van de voorlopige resultaten op zondagavond kan ik u mededelen, dat wat op dat uur - zondagavond acht uur - bekend werd gemaakt niet de voorlopige verkiezingsuitslag was, maar 1. het percentage van het totaal aantal kiesgerechtigden dat in de vier kiesdistrikten van Saigon-Cholon had gestemd; 2. het percentage van de kiesgerechtigden dat tot drie uur 's middags in alle overige kiesdistrikten had gestemd.

Om half elf 's avonds zijn vervolgens ook de cijfers bekend gemaakt van het percentage van de kiesgerechtigden dat bij het sluiten van de stembussen in de distrikten buiten Saigon-Cholon had gestemd.

Werkelijke uitslagen

Omtrent de werkelijke uitslagen van de verkiezingen was op dat ogenblik nog weinig of niets bekend. Die gegevens kwamen pas beschikbaar maandagnamiddag om vijf uur. Enig voedsel aan twijfel omtrent de officieel opgegeven getallen geeft deze gang van zaken niet. Op elk stembureau - ik heb er verscheidene bezocht en bijna vierhonderd buitenlandse korrespondenten deden dat tot in alle delen van het land - was precies bekend hoeveel stemgerechtigden daar waren ingeschreven. Ten gevolge van de gevolgde procedure kon men op elke minuut van de dag op elk stembureau vaststellen hoeveel stemmers zich hadden gemeld. Aangezien tevoren was geregeld dat alle bureaus buiten Saigon-Cholon een tussenstand van 15.00 uur uitgedrukt in uitgebrachte stemmen en het percentage van het totaal aantal kiesgerechtigden zouden doorgeven via de distriktsbureaus en de provinciale bureaus was het allerm minst een heksentoer die gegevens om acht uur 's avonds gestencild in het centrale bureau in Saigon te hebben. Evenmin was het erg moeilijk om half elf in de avond de eindpercentages per provincie bijeen te hebben.

Die snelle communicatie was mogelijk nu in Vietnam tegenwoordig een netwerk van zeer goede communicatiemiddelen beschikbaar is, dat ook in ander opzicht de situatie in het land aanmerkelijk heeft gewijzigd. Van datzelfde netwerk is gebruik gemaakt om de volgende dag de resultaten van de tellingen en de namen van de gekozenen (er werd volgens het distrikten-systeem gekozen) naar Saigon door te geven.

Uw korrespondent heeft niet precies begrepen over welke cijfers hij het had. In ieder

geval lag in deze bekendmakingen geen enkel voedsel tot twijfel aan de uitslag van de verkiezingen, behalve voor wie aan die twijfel behoefte heeft.

Ongeldige stemmen

Voor wat betreft het getal der ongeldige stemmen - waarbij ik voor het ogenblik wil aannemen, dat uw korrespondent op dat punt wél over juiste gegevens beschikt - moge ik u er wel even aan herinneren dat zelfs het hoogontwikkelde Nederland nog altijd een aantal 'ongeldige stemmen' oplevert bij elke verkiezing en dat nog nimmer is gebleken, dat alles daarvan op 'protest' berust. In minder ontwikkelde landen plegen de cijfers voor ongeldige stemmen opmerkelijk veel hoger te zijn, grotendeels als gevolg van gemaakte fouten. U signaleert zelf trouwens dat het percentage ongeldige stemmen bij de provinciale en raadsverkiezingen in Vietnam - die niet in het teken van de strijd in Vietnam stonden - ongeveer 15% bedroeg. Die 15% kon niet aan boycot-actie worden toegeschreven. Zelfs als de hele stijging van nu dat wel zou zijn, dan gaat dat om 5%. In welk geval dan toch nog altijd ongeveer 76% van de kiesgerechtigden heeft willen stemmen. Hetgeen opvallend hoog blijft in het licht van de ongekend felle actie van de kommunisten tegen het slagen van deze verkiezingen (u kunt daaromtrent de Noordvietnamese dagbladen raadplegen) én in het licht van de veronderstelling dat de massa van de bevolking op de hand van de Vietcong zou zijn. Ik zal uw korrespondent niet tegenspreken dat de regering sterk op de bevolking heeft ingepraat om aan deze verkiezingen deel te nemen, maar meent u niet dat de Vietcong dat niet heeft gedaan (en met iets andere 'overredings-argumenten'). En tenslotte, het was niet Cabot Lodge, maar Ky die met 50% had rekening gehouden. De Amerikanen werkten met een andere benadering: "als er niet meer dan 35% van de stemmen zou worden uitgebracht, zou men van mislukte verkiezingen ('spoiled elections') moeten spreken."

A. Ekker

(1) zoals reeds in VB nr 12 (12 nov. '66) vermeld, was het onderschrift bij dit artikel (t.w. Süddeutsche Zeitung, 20-9-66) weggefallen.

Naschrift redactie: Eén van onze medewerkers is bezig met een uitvoerige analyse van de verkiezingsuitslagen. Deze analyse schijnt de indruk dat er bij de verkiezingen niet gefraudeerd zou zijn, niet te bevestigen. In één van onze komende nummers hopen wij hierop terug te komen.

GOEDE NAJAARSOOGST IN DE BEVRIJDE GEBIEDEN VAN ZUIDVIETNAM

"Hanoi, 26 oktober. Behalve met hun heldhaftige strijd tegen de Amerikaanse agressor zijn de boeren in de bevrijde gebieden van Zuidvietnam doorgestaan met de landbouwproductie en zij hebben op veel plaatsen een overvloedige oogst binnengehaald, aldus het persbureau van het Bevrijdingsfront. De oogsten van de maatrijst, vroege rijst en augustusrijst zijn deze jaren in alle delen van Nam Bo (het zuidelijke deel van Zuidvietnam) en in een aantal provincies in het centrale deel van midden Zuidvietnam binnengehaald. De gemiddelde opbrengst van maatrijst en vroege rijst benaderde die van de late rijst. Op sommige plaatsen bedroeg de oogst van maatrijst en vroege rijst 3200 tot 3400 kilo per hektare, dat is tweemaal zoveel als vóór de bevrijding.

In de centrale en westelijke delen van Nam Bo, die lange tijd één oogst per jaar hadden, is de bouw van irrigatieprojekten actief doorgestaan, en er is vroege rijst geplant. In het oostelijke deel van Nam Bo is het gebied met maatrijst dit jaar uitgebreid van 640 tot 800 hektare. In centraal en westelijk Nam Bo is het gebied waar tweemaal geoogst wordt uitgebreid tot 100.000 hektare.

In de provincie Quang Nam heeft de bevolking in de bevrijde gebieden dit jaar, ondanks de bombardementen en het verspreiden van vergif door de Amerikanen, zelfs een betere oogst gehad dan ooit tevoren. De gemiddelde opbrengst van augustusrijst was dit jaar 20 tot 40 procent hoger dan het vorige jaar. Op veel plaatsen bracht iedere hektare 3000 kilo op, op sommige 3500. En in het distrikt Dien Ban oogstte men in een aantal gebieden zelfs 7000 kilo per hektare.

Behalve dat het rijst-oogstgebied werd vergroot, is ook de aanplant van andere gewassen op vele plaatsen uitgebreid, vooral die van cassave, mais en zoete aardappelen. In vier provin-

cies in het oosten van Nam Bo zijn 25 miljoen cassaveplanten geplant. Bovendien hebben organisaties op elk niveau van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront hun zelfvoorzieningsplan voor dit jaar verwezenlijkt."

(VNA News Bulletin, 28-10-66, Rangoon, uitgegeven door het Nationale Bevrijdingsfront van Zuidvietnam)

CHINA EN VIETNAM

Ross Terrill schreef in The New Republic van 29 oktober een artikel 'China en Vietnam' waaraan we het volgende ontleen.

Volgens Terrill zijn in de Chinese visie op Amerika de volgende punten belangrijk:

Amerika heeft meer dan een miljoen soldaten buiten zijn eigen grenzen. "Nog nooit in de geschiedenis", schreef het Chinese Volksdagblad op 6 april, "heeft enige agressor zo zijn krachten ontplooid." Het is zeker 'niet voor de lol', werd er in dit redactionele artikel opgemerkt, dat Amerika bezig is aan een uitgebreide opbouw van zijn militaire macht in Azië en in de Stille Oceaan. Als er in de wereld wordt gesproken over een mogelijke botsing tussen Amerika en China, dan wordt er aan Kanton gedacht, niet aan Seattle; aan Vietnam, niet aan Mexico. (...)

China vergeet niet dat het de afgelopen 20 jaar al twee keer direkt of indirekt tegen Amerika heeft gevochten. Het gelooft dat zowel de laatste fase van de oorlog met Chiang Kai Shek (1946-49) als de Koreaanse oorlog laten zien dat het Amerikaanse antikommunisme geen holle kreet is. (...)

Amerikaanse schendingen van het Chinese luchtruim en kleine aanvallen vinden al jarenlang plaats. Er zijn meer dan 320 'ernstige waarschuwingen' gegeven wegens Amerikaanse schendingen van het luchtruim, en meer dan 360 wegens het binnendringen in de Chinese wateren, sinds China in 1958 met deze 'ernstige waarschuwingen' begon. Steeds weer heeft Washington een Chinese beschuldiging genegeerd of ontkend, om dan later geruisloos toe te geven dat de beschuldiging 'juist geweest kan zijn'. (...)

Hoe vreemd en ongefundeerd het Amerikanen ook mag lijken, het moet de Chinese leiders erg waarschijnlijk voorkomen dat de leider van de vrije wereld, over de brede Stille Oceaan heen en tegen al zijn verklaringen in, de knabbelige schendingen en aanvallen die China de laatste jaren zonder verontschuldiging en met een steeds grotere regelmaat werden aangedaan, zal eskaleren tot een ernstige aanval.....

De kulturele revolutie

Over de Chinese kulturele revolutie schrijft Terrill:

Chinese verklaringen hebben duidelijk gemaakt dat de kulturele revolutie verband houdt met Vietnam. "Het doel ervan is de veiligstelling van de diktatuur van het proletariaat", volgens de Shinhua van 11 juni. "Het imperialisme en het moderne revisionisme proberen de politieke macht van het proletariaat omver te werpen, zowel met wapengeweld als door kulturele infiltratie en ideologische vergiftiging." De Chinese Minister van Buitenlandse Zaken Chen Yi zei op 6 september tijdens het bezoek van een delegatie van de Japanse Liberaal Democratische Partij: "Het hoofddoel van de huidige kulturele revolutie is de binnenlandse structuur te versterken ter voorbereiding op het ergste." (...)

Toen China de Russische benaderingswijze van de Vietnamese oorlog eenmaal verworpen had (vanaf begin 1965 is deze verwerping steeds duidelijker geworden), was het voor Peking politiek noodzakelijk om de Russen in de ogen van het Chinese volk verder in diskrediet te brengen. Anders zouden twijfel en aarzelingen met betrekking tot de juistheid van Pekings onbuigzame beleid de Chinese gelederen verzwakken. (...)

China's ideologie (en hier ziet men het verschil tussen China en Rusland) geeft de Chinezen het opperste vertrouwen dat de Amerikaanse samenleving het grootste slachtoffer zal zijn van een oorlog tussen China en Amerika. "Het Amerikaanse imperialisme is ten dode opgeschreven", roept men uit. De Chinezen hebben opgemerkt dat oorlogen een einde maken aan bepaalde sociale patronen en systemen. De eerste wereldoorlog verhaastte de val van de feodale Europese monarchieën. De tweede wereldoorlog maakte het onmogelijk dat de Engelse, Franse en Nederlandse koloniën in Azië nog lang werden behouden, en indirekt ook die in Afrika. En zoals Peking de loop van de geschiedenis ziet,

is het Amerikaanse imperialisme het eerstvolgende systeem dat zal vallen. Hoe sterker Amerika zich vastbijt in Vietnam, des te sneller en volkomener zal zijn ondergang zijn. De Chinese kommunisten geloven hier sterk in, en dit verklaart de onbezonnen ideologische uitspattingen in het geheel van vreemde tegenstellingen waarin de kulturele revolutie zich aan ons voordoet. "Als Johnson eskaleert", zei een Chinees in Peking tegen prof. Staughton Lynd, "dan zal hij daarmee China redden van het revisionisme." (...) Hieruit zien we hoe de Chinezen in hun tegenwoordige gedrag de verwachting van een Amerikaanse aanval combineren met een sociale en revolutionaire durf.

En over een eventuele Chinees-Amerikaanse oorlog zegt hij:

Amerikaanse rapporten die betrekking hebben op oorlogsvoorbereiding van China (en dat zijn er weinig) vergeten onderscheid te maken tussen de verwachting dat er een oorlog komt en het voornemen om een oorlog te beginnen. (...)

Het is niet redelijk om te verwachten dat China zich pas zwaar bedreigd zal voelen als zijn eigen grondgebied zwaar geschonden wordt. Andere grote mogendheden maken er geen gewoonte van om hun eigen grenzen te beschouwen als de frontlijn van hun verdediging. (...)

Volgens Terrill zou de voorraad kernwapens van Moskou ervoor zorgen dat een Amerikaans-Chinese oorlog geen kernoorlog maar een konventionele oorlog zou zijn. En hiermee zou Rusland een Chinese nederlaag voorkomen. Of Rusland hiertoe bereid is? Terrill zegt hierover onder andere:

Bij de vele dingen die Moskou Peking graag opgelegd zou zien, is zeker niet het Amerikaanse imperialisme inbegrepen. (...)

'VIETNAM IS EEN, DEZE WAARHEID KAN NOOIT ONTKEND WORDEN'

Volgens de Amerikanen staan er Noordvietnamese troepen in Zuidvietnam. In de Noordvietnamese pers wordt dit noch bevestigd, noch verontwaardigd van de hand gewezen. Uit sommige kommunistische publikaties krijgt men de indruk dat de aanwezigheid van Noordvietnamezen in het Zuiden impliciet wordt erkend.

Hoe de Noordvietnamezen denken over de eenheid van het land wordt duidelijk geïllustreerd in onderstaand artikel, overgenomen uit 'Le Courier du Vietnam', Hanoi 3 oktober 1966.

Een Vietnamees spreekwoord zegt dat de taal geen botten heeft: ze kan in alle richtingen draaien. Als wij Goldberg moeten geloven bij zijn gegoochel met woorden in de UNO, dan willen de Verenigde Staten door dagelijks duizenden tonnen bommen op Vietnam te gooien, niets anders bereiken dan het geluk en de vrijheid van het Vietnamese volk, en met name Zuidvietnam te beschermen tegen een annexatie door het buurland... Noordvietnam. Hoe de Amerikaanse leiders ook draaien, ze kunnen met hun woorden een eeuwenoude waarheid niet verhelen, een waarheid die door elk mens met gezond verstand als zodanig erkend wordt: Noord- en Zuidvietnam vormen, net zoals het Noorden en het Zuiden van de Verenigde Staten, of van welk land dan ook, één land. Wat zouden de Amerikanen ervan denken als een vreemde mogendheid Texas van de andere staten zou willen scheiden om er een onafhankelijk land van te maken? En Texas hoort nog maar een eeuw bij de Verenigde Staten, veel korter dan de Zuidvietnamese provincies bij Vietnam horen.

De akkoorden van Genève van 1954, die Amerikaanse leiders vaak in hun redevoeringen aanhalen, zeggen duidelijk: "De militaire demarkatielijn is provisorisch en mag op geenlei wijze gezien worden als een politieke of territoriale grens." (art.6 van de eindverklaring)

Duidelijker kan men niet zijn.

De territoriale eenheid en onschendbaarheid is één van de dierbaarste nationale eisen van het Vietnamese volk, evenals van alle volkeren die onder het koloniale juk gebukt zijn gegaan, want de koloniale verovering begint altijd met het amputeren van een deel van het nationale territorium. Elk gekoloniseerd land heeft die kruisweg moeten gaan, toen het imperialisme het in stukken sneed en het ene stuk na het andere verslond, totdat het totaal veroverd was. Het Franse imperialisme had in de zestiger jaren van de 19e eeuw eerst Nam Bo geannexeerd (Cochin China) en wierp zich vervolgens op de verove-

ring van Bac Bo (Tonkin). Daarna, in 1884, dwong het de Vietnamese monarchie het 'protektoraat' over de rest van het land te accepteren. Om de eenheid van het land voor goed te vernietigen, verdeelde het Franse koloniale bewind het land in drie delen met afzonderlijke besturen, het Noorden, het Centrum en het Zuiden, en probeerde zo het idee te doen postvatten dat het drie verschillende landen waren.

De revolutie van 1945

De revolutie van augustus 1945 veegde met een machtige streek het Frans-Japanse koloniale regiem weg en in minder dan twee weken zag men in alle dorpen en steden, in Noord en in Zuid, de rode vlag met gouden ster van het onafhankelijke Vietnam. Een indrukwekkend bewijs van het diepgewortelde eenheidsgevoel van een volk, een eenheid die in duizenden jaren is gegroeid en die door enkele tientallen jaren van koloniaal bewind niet vernietigd kon worden.

In 1945 al voelden alle Vietnamezen dat als ze toelieten dat de territoriale eenheid en onschendbaarheid zouden worden aangetast, ze daarbij de deur zouden openzetten voor de terugkeer van de koloniale slavernij. Het veiligstellen van de nationale onafhankelijkheid is niet te scheiden van het veiligstellen van de eenheid van het land.

Het ontschepen van het Franse leger in 1945 ging gepaard met een politieke poging Cochinchina van de rest van het land te scheiden, om er een 'autonome' staat van te maken. Deze manoeuvre werd uitgevoerd terwijl de Franse regering onderhandelde met de regering van de Democratische Republiek Vietnam. Het hele land trilde van woede, het Noorden en het Zuiden, want iedereen voelde het gevaar. Het kreëren van dit 'autonome Cochinchina' met een regering van stromannen was slechts de uitdrukking van de wil van de kolonialisten het land stukje bij beetje opnieuw te veroveren, te beginnen met het Zuiden, dat als basis zou dienen voor de herverovering. Heel de bevolking van Nam Bo (Cochinchina) kwam in opstand tegen de bezetter, spuwde op de 'autonomistische' verraders en hun aanvoerder. Nguyen Van Tinh pleegde smaadvol zelfmoord. In het Centrum en in het Noorden verdrongen de vrijwilligers zich voor de lichtingsbureaus om het aan gevallen Zuiden te gaan verdedigen. Op 31 mei 1946 riep president Ho Chi Minh uit: "Onze landgenoten in Nam Bo zijn burgers van Vietnam. Rivieren kunnen droogvallen, bergen afslijten, nooit kan deze waarheid ontkend worden."

Vandaag wil het Amerikaanse neo-kolonialisme dezelfde toer uithalen, een onafhankelijk Zuidvietnam stichten, eerste fase van de beheersing van het hele land. Het wil suggereren dat de Yankee uit Texas dichter bij de Zuidvietnamezen staat dan zijn Noordvietnamese 'buurman'. Het zou graag willen dat men de banden van vlees en bloed, die onze landgenoten uit Noord en Zuid binden, vergat. Hij wil in het vlees van Vietnam snijden, de helft ervan amputeren om daarna de andere helft te verslinden. Née! Zoals we nooit de amputatie van een 'autonomo Cochinchina' hebben geaccepteerd, zo zullen we ook nooit accepteren dat het zuidelijk deel van ons land onder Amerikaanse overheersing komt. Een natie die een deel laat afsnijden, riskeert dat hij spoedig in zijn geheel in slavernij vervalt. Noch de vliegtuigen, noch de napalm, noch de gifgassen jagen het Vietnamese volk vrees aan: geen enkel offer schijnt het te groot als het erom gaat de onafhankelijkheid, de vrijheid en daarom ook de eenheid van het land te verdedigen.

BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN van 4 tot 17 november

- 4-11-66 Op een perskonferentie herhaalt president Johnson dat de bombardementen op Noordvietnam niet zullen worden gestaakt ('zelfs niet als de Paus hierom vraagt') tenzij de tegenstander een 'soortgelijke maatregel' zal nemen. Op een suggestie van enige leden van de Permanente Raad van de NAVO de bombardementen te staken, bevestigt Averell Harriman deze uitspraak. Na de nieuwe stap in de eskalatie, namelijk het beschieten van de kust van Noordvietnam door schepen van de Amerikaanse 7e vloot, overweegt Johnson, volgens de New York Times, een volgende stap: het bombarderen van staalfabrieken (met name die van Thai-Nguyen).
- 9-11-66 Het Amerikaanse Ministerie van Oorlog verklaart, naar aanleiding van een uitspraak van zijn minister McNamara over op handen zijnde vermindering van de

troepen zendingen naar Vietnam, dat waarschijnlijk eind 1967 een half miljoen Amerikaanse soldaten in Vietnam zullen zijn. (Momenteel zijn er 345.000, voor het einde van het jaar zullen er 385.000 zijn.)

- 10-11-66 Martin, Onderminister van Buitenlandse Zaken van Canada, heeft Gromiko voorgesteld de ICC in te schakelen om te komen tot een vredeskongres en zijn bevoegdheden uit te breiden. Doch Rusland wenst geen initiatieven te nemen zonder goedkeuring van Hanoi, en steunt dan ook diens voorwaarden.

Senator Mansfield stelt voor het Bevrijdingsfront, Noordvietnam en China deel te laten nemen aan een debat over Vietnam in de Veiligheidsraad. Tevens oppert hij dit laatste orgaan advies te laten vragen aan het Internationale Hof van Justitie (te Den Haag), over de wijze waarop de Geneefse akkoorden van 1954 kunnen worden toegepast in de situatie van nu.

De Amerikaanse militaire hulp aan Thailand zal worden vergroot. Thailand vergroot zijn militaire hulp aan de Amerikanen in Vietnam door het zenden van een patrouilleboot en een met 300 koppen bemand tanklandingsvaartuig.

- 12-11-66 Het hoofdkwartier van de Amerikaanse 25e infanteriedivisie te Tay Ninh werd zwaar gebombardeerd met mortiergranaten.

Chester Ronning, Canada's reizende ambassadeur die reeds driemaal in Hanoi geweest is, verklaart op een konferentie te Montreal dat er geen kans bestaat op vredesonderhandelingen als de Verenigde Staten hun bombardementen niet staken. Verder acht hij het zeker dat China actief zal ingrijpen, als de Amerikanen de Noordvietnamese grens overschrijden.

- 14-11-66 In een gezamenlijk Tsjechisch-Egyptisch communiqué spreken Novotny en Nasser zich uit voor onvoorwaardelijk stopzetten van de bombardementen en een uitvoeren van de vier punten van Hanoi. Het hoofdkwartier van de Amerikaanse 4e divisie is door het Bevrijdingsfront zwaar gebombardeerd.

- 15-11-66 Hoewel het vorige week door de Verenigde Staten ontkend werd, heeft admiraal Roy Johnson nu toegegeven dat de 7e vloot regelmatig de Noordvietnamese kust beschiet en duikboten met kernaandrijving in de Golf van Tonkin kruisen.

- 16-11-66 Voor het winnen van de oorlog in Vietnam hebben de Verenigde Staten een half tot twee miljoen man en zeker vijf jaar nodig, verklaarde Seymour Dietchmann, pas benoemd hoofd van het guerrilla-onderzoekcentrum van het Ministerie van Oorlog. Hij voegde hieraan toe dat de Vietnamezen moesten rekenen op meer dan een miljoen doden, de Amerikanen op enige tienduizenden.

(Le Monde - NRC - Utrechts Nieuwsblad)

VERZOEK

Redakties die stukken uit het Vietnam Bulletin overnemen of die gegevens eruit bij het schrijven van artikelen gebruiken, verzoeken wij een exemplaar van hun blad op te sturen.

Vietnam Bulletin nr 3 is uitverkocht.

BESTELT BIJ HET VIETNAM BULLETIN:

De kwestie Vietnam, feiten en achtergronden, een paperback van Polak en Van Genneep. Prijs f 6,50. Redactie: A.P.E. Korver, H. Amptmeyer, S.J. Bosgra, M.B.H. Visser, F. de Vries.

Dit boek wordt u na overschrijving van f 6,50 op giro 128 1198 tnv Vietnam Bulletin franko toegezonden.

MEDEDELINGEN

Aktiekomitee Vietnam Utrecht (Prins Bernhardlaan 57 bis, Utrecht), protestmars op zaterdag 26 november, 3 uur, vanaf het Domplein in Utrecht.

Vietnam Petite (De Grootstraat 103, Goes, tel. 01100-5594). Naar het oordeel van de initiatiefnemers moet de weg van de parlementaire petitie niet verder worden bewandeld voordat de Kamer duidelijk heeft geantwoord. De initiatiefnemer K. F. Bouman sluit zich aan bij een politieke partij en verlaat daarom het comité.

In samenwerking met de Aktiegroep Vietnam begint op donderdag 24 november een protest-actie op het Binnenhof in Den Haag. Door dag en nacht te blijven posten, wil men de Kamer dwingen op de petitie te antwoorden. Opgave en inlichtingen: Tine Hofman, Oude Waal 2, Amsterdam, tel. 020 - 65089.

Aktiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo, tel. 02200-31456). Voor de kosten van de advocaat bij de talloze processen tegen deelnemers aan de protestmarsen wordt financiële steun gevraagd op gironummer 1 26 34 83 tnv Aktiegroep Vietnam. Via hetzelfde gironummer kan men speldjes PAX of speldjes Vrede in Vietnam (beide 50 cent) bestellen.

Op zaterdag 10 december (dag van de mensenrechten) zullen in allerlei landen Vietnamdemonstraties worden gehouden. In Amsterdam wordt een fakkeloptocht gehouden; start 5 uur vanaf de Dokwerker.

DRUKWERK

Frankering
bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND